

Arrest

nr. 299 381 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U, S.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een soennitische moslim. U bent volgens de leeftijdtest geboren in het jaar 2000 in het supdorp Kakhrak, onderdeel dan dorp Barina, in district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw ouders, 3 broers en zus. U bent tot de 8ste graad naar school gegaan en u bent jarenlang naar de madrassa gegaan, dit totdat u het land heeft verlaten. U bent beloofd aan uw nicht en u heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan.

U verklaart dat u problemen had met de taliban. Uw vader had een winkel. Op een avond was u van de winkel naar huis aan het wandelen via de weg naast de Dagwail-stroom. U zag twee onbekende mannen een bom plaatsen. Toen u wat dichterbij ging, merkten ze u op. Ze vroegen wat u daar deed. U antwoordde dat u een winkel had, dat u die had afgesloten en dat u nu naar huis ging. Ze namen u vast en sloegen u. Ze zeiden dat u niemand mocht vertellen wat u had gezien, anders zouden ze u doden. Ze vroegen wiens zoon u was. U zei dat u de zoon bent van T. en kleinzoon van Z.. Toen u thuis arriveerde, zagen uw ouders aan uw gezicht dat er iets was gebeurd. U vertelde uw vader alles wat er was gebeurd. Omdat uw vader leerkracht was en hij niet wou dat er iets met de lokale mensen zou gebeuren, nam hij contact op met de controlepost in Kadoso Khwar. Hij informeerde de arbaki's. Die kwamen en ontmantelden de bom. De volgende dag kwam een konvooi van het leger en startte een operatie. Ze gingen naar de basis van de taliban en enkele leden werden gearresteerd. De volgende dag kwamen de taliban naar uw huis. Ze kwamen voor u. Uw vader kwam buiten om hen te spreken. De taliban vroegen waar u was. Uw vader antwoordde dat enkel hij met hen zou meegaan, want hij was verantwoordelijk omdat hij de autoriteiten opgebeld had. Ze antwoordden dat uw zoon verantwoordelijk was want hij had hen gezien. De taliban namen dan toch uw vader mee. De volgende dag kwamen de taliban een tweede keer om te zeggen dat u mee moest gaan met hen en zich bij hen moest aansluiten om jihad te doen. Als u dat niet deed, zou uw vader gedood worden. Uw oom verbood u om buiten te gaan. De volgende dag kwamen de taliban een derde keer met hetzelfde verzoek, namelijk dat u met hen mee moest gaan. Uw leven werd zo moeilijk dat u besloot het land te verlaten.

U bent rond maart 2020 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië en Duitsland heeft ongeveer één jaar en twee maanden geduurd. U kwam in België aan op 17 mei 2021 en u heeft hier dezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming ingediend. U verklaarde minderjarig te zijn.

U vreest bij terugkeer gedood te worden, enerzijds omdat de taliban uw vader hebben meegenomen vanwege spionage en anderzijds omdat u een totale ongelovige zou zijn aangezien u van Europa komt. Sinds uw vlucht is er niets meer gebeurd. Uw vader is sindsdien verdwenen.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u een foto van de taskara van uw vader neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader de taliban heeft verklikt aan de autoriteiten, waarna u beschuldigd werd van spionage door de taliban en daarom gerekruteerd zou worden in de madrassa.

*Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw **minderjarige leeftijd**. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u als minderjarige het land te hebben betreden en nu reeds 18 jaar oud te zijn (CGVS p. 4). Echter, het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 10 juni 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u op dat moment al ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,2 met een standaarddeviatie van 1.9 jaar een goede schatting is. Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ heeft u bijgevolg getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt bij reeds voorbaat uw algemene geloofwaardigheid, zeker gezien het leeftijdsverschil tussen de door u opgegeven leeftijd en het resultaat van de medische test.*

Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen bijgevolg reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante **inconsistenties** en **onwaarschijnlijkheden** worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op de helling plaatsen. Zo zijn er specifiek twee elementen in uw asielrelaas die de geloofwaardigheid omtrent uw vrees fundamenteel aantasten.

Het eerste onwaarschijnlijke en bijgevolg ongeloofwaardige element van uw relaas is de spionage.

Zo is het onbegrijpelijk waarom uw vader enig risico zou nemen om de taliban te verklikken. Zeker in een regio die in handen was van de taliban (CGVS, p. 9). U verklaarde zelf dat wie de regels en wetten van de taliban verbreekt, gedood wordt (CGVS, p. 10). Zo antwoordt u op de vraag wat er gebeurt als iemand de regels niet opvolgt simpelweg met het woord "dood" (CGVS, p. 10). Eveneens stelt u dat niemand iets kon doen zonder toestemming van de taliban. Mensen waren zo bang dat ze gewoon luisterden, anders werden ze gedood (CGVS, p. 10). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u een zekere kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben, zeker als u daarvoor de toestemming van de taliban niet hebt gekregen of ze deze de groepering expliciet benadeelden. Dit zijn immers bijzonder kille en dramatische vooruitzichten die u schetst. Ze dienen om de mensen af te schrikken en de taliban ten allen tijden te gehoorzamen. Toch bleken deze zaken uw vader niet te intimideren, ondanks het besef van de gevolgen die u, en dus ook met uitbreiding uw vader, heeft. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat uw vader emotioneel werd en dan besloten heeft de overheid te contacteren zodat zijn studenten niet gewond zouden kunnen raken door de explosie (CGVS, p. 17). Dit is toch een uiterst eigenaardige reactie. Het doel van uw vader was dus om omstaanders, en met name zijn studenten, te beschermen van de explosie van de bom. Deze argumentatie houdt echter geen stand voor twee redenen. De eerste reden is dat hij zijn studenten had kunnen waarschuwen door te vertellen wat u had gezien. Zo hadden ze ook geweten dat het te gevaarlijk was om daar in de nabije toekomst te passeren. Om zijn studenten te beschermen, hoefde hij de taliban dus helemaal niet te verklikken, hij moest enkel hen verwittigen. Als leerkracht zijnde zal hij hier zeker de middelen toe gehad hebben. Dit is toch net iets praktischer en logischer aangezien er aan deze daad toch minder zware gevolgen vasthangen dan het verklikken van de taliban aan de overheid. De tweede reden is dat, door de drang om zijn studenten te beschermen, hij zijn eigen familie en bloedverwanten in groot gevaar heeft gebracht. Als gezinshoofd is dit toch uiterst grillig en ronduit tegenstrijdig gedrag. Vooral omdat u en uw moeder hem hebben gewaarschuwd voor de gevaren ervan (CGVS, p. 17). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u het volgende: "hij dacht: als ik de levens van andere mensen kan redden, dan doet mijn leven er niet meer toe" (CGVS, p. 17). Echter bracht hij niet enkel zijn eigen leven in gevaar, maar rechtstreeks ook dat van u. Ondanks dat u meerdere malen geconfronteerd werd met het onlogische gedrag van uw vader en de gevolgen dat dit had voor zijn eigen bloedverwanten, hield u toch vast aan zijn emotionele motieven en beweegredenen voor het verklikken van de taliban (CGVS, p. 17). Bijgevolg heeft uw vader zonder erover na te denken de veiligheid van uw familie, en met name uzelf, zonder verpinken vergokt. Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het verklikken van de taliban uw familie enkel grote nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende, rekening houdend met zijn motieven en beweegredenen, is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom uw vader zulk groot risico zou nemen en de veiligheid van zijn eigen familie op het spel zou zetten, dit enkel en alleen om zijn studenten te redden.

Naast het gegeven dat het verklikken van de taliban bijzonder gevaarlijk gedrag is in een regio die zij volgens uw verklaringen in handen hebben, bevat uw relaas ook drie frappante onwaarschijnlijkheden. Allereerst verklaart u dat u de taliban een bom zag plaatsen op een weg aan de Dagwail-stroom die door iedereen wordt gebruikt (CGVS, p. 16). Er valt toch te verwachten dat wanneer de taliban een belangrijke missie uitvoert zoals het plaatsen van een bom, dat ze deze missie op heimelijke wijze uitvoeren. Het is niet bepaald snugger van de taliban om een bom te plaatsen op een weg die iedereen gebruikt, aangezien ze dan door eender wie gemakkelijk betrappt kunnen worden. Het is zelfs nog bevreemdender dat u, wanneer u enkele onbekende mannen een bom ziet plaatsen, beslist om dichterbij te gaan (CGVS, p. 15). U zou toch moeten weten dat de taliban actief zijn in uw regio en dat u dus best niet te dicht komt bij mensen die een bom aan het plaatsen zijn.

Ten tweede is het even opmerkelijk dat de taliban u vastnemen, bedreigen en slaan en zeggen dat u aan niemand iets mag zeggen over wat u hebt gezien, om u dan alsnog weer naar huis te laten gaan (CGVS, p. 17). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban u zomaar terug naar huis zouden laten gaan wanneer u hen net betrappt had op het plaatsen van een bom. Daarenboven is onduidelijk waar dit vertrouwen in u juist vandaan komt. Zeker aangezien u onmiddellijk uw vader hebt ingelicht (CGVS, p. 17). Beide zaken wijzen toch wel op een uiterst nonchalante en naïeve houding van de taliban, wat niet verwacht wordt van een actor met zulke gewelddadige reputatie. Deze simplistische weergave van de taliban plaatst de echtheid van de gebeurtenis stevig op de helling. Ten derde kan u ook bitter weinig informatie of details geven over wat er zich concreet tijdens die operatie heeft plaatsgevonden. Wanneer er naar de details over de aanvaring tussen de overheid en taliban wordt gevraagd, kan u enkel algemene informatie geven. Zo geraakt u niet verder dan dat er “mensen zijn gearresteerd” (CGVS, p. 18). U antwoordde dat de mensen praatten en dat er geruchten waren, maar ondanks deze geruchten kan u niet zeggen wie er gearresteerd is en waar deze operatie heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 18). U kan slechts zeer algemene en weinig doorleefde informatie bieden over een toch wel bijzonder centraal aspect van uw relaas, aangezien u door deze aanvaring tussen beide partijen wel beschuldigd wordt van spionage. Dit plaatst de echtheid en geloofwaardigheid van deze gebeurtenis sterk op de helling.

Het tweede onwaarschijnlijke en bijgevolg ongeloofwaardige element van uw relaas is de gedwongen rekrutering. Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/ of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarentegen verklaarde u dat de taliban jongens uit de madrassa dwongen om met hen mee te gaan als ze zich niet vrijwillig bij hen wilden aansluiten (CGVS, p. 12-13). Over de gedwongen rekrutering geraakt u niet verder dan dat er gepredikt werd over jihad en dat jongens dan meegenomen werden naar trainingskampen (CGVS, p. 13). Wanneer er een tweede maal gevraagd werd naar wat er dan gebeurde, biedt u geen verdere informatie (CGVS, p. 13). Zelf kan u ook geen uitleg bieden over de houding van de stamhoofden en dorpsoudsten tegenover de taliban, wat eventueel een gedwongen rekrutering zou kunnen contextualiseren (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt wie zoal gedwongen gerekruteerd werd, kan u slechts twee namen noemen (CGVS, p. 13). Het is toch wel frappant dat u zo weinig context kan bieden ter ondersteuning van deze verklaringen, wat de geloofwaardigheid ervan verder onderuit haalt.

Eveneens is het ook onduidelijk waarom u juist zou worden gerekruteerd. Zo kan u ook niet hard maken waarom de taliban zo geïnteresseerd in u waren. U verduidelijkt niet welke kennis of vaardigheden u hen juist kon bieden wat zou kunnen verklaren waarom ze zo vastberaden waren u te rekruteren (CGVS, p. 19). Het is tevens niet duidelijk wat er gaande was in de regio waardoor de taliban plots extra mensen nodig zouden hebben, wat een gedwongen rekrutering toch enigszins zou kunnen kaderen (CGVS, p. 20). De enige mogelijke verklaring die u biedt, was dat uw vader leerkracht was (CGVS, p. 19). Dit is echter niet voldoende om een gedwongen rekrutering te verklaren. Daarenboven bent u de zoon van in hun ogen een spion. Het is bijgevolg onlogisch om iemand te rekruteren die lid is van een familie die duidelijk als pro-overheid wordt geïdentificeerd. Gelet op bovenstaande verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering die tegenstrijdig zijn met de beschikbare informatie, kan er bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Zeker aangezien deze rekrutering voortvloeit uit een spionageverhaal waar reeds geen geloof meer aan werd gehecht.

Opvallend is ook dat u weinig moeite doet om contact te leggen met uw familie. Sinds uw vlucht heeft u maar eenmaal contact gehad, dit met uw paternale oom toen u zich in Servië bevond (CGVS, p. 7). Bijgevolg heeft u slechts een minimaal beeld op de huidige situatie waarin uw familie zich in bevindt. Dit is toch eerder ongewoon. Op de vraag hoe het met uw familie gaat, antwoordde u het volgende: "mijn moeder en broer kunnen ok zijn" (CGVS, p. 7). Op de vraag of er nog iets is gebeurd sinds uw vertrek uit Afghanistan, verklaarde u het volgende: "niets, mijn vader is verdwenen en ik weet niet of ze nog kwamen of niet kwamen" (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt enerzijds dat u dus geen concreet zicht heeft op de actuele situatie van uw familie, maar anderzijds dat er waarschijnlijk geen concrete problemen meer zijn en dat uw familie het waarschijnlijk wel goed stelt. De reden waarom u nauwelijks contact heeft met uw familieleden is volgens u omdat het netwerk in uw regio niet zo goed werkt (CGVS, p. 7). Deze argumentatie houdt echter geen stand. Zo heeft u wel contact gehad met een dichte vriend van uw vader die ook uit uw dorp komt. Het is opmerkelijk dat u geen contact met uw familie kan hebben vanwege een slecht netwerk, maar wel met iemand anders uit dezelfde regio. Die dichte vriend heeft u dan ook nog eens een foto van de taskara van uw vader opgestuurd (CGVS, p. 11). De vraag rijst nu ook hoe die vriend aan die foto is geraakt. Het is toch wel heel afwijkend en zelfs tegenstrijdig dat u geen informatie heeft over uw eigen familie, maar wel met gemak contact kan hebben met iemand uit dezelfde regio, die daarbovenop ook nog eens aan een foto van uw vaders taskara is geraakt. Het zou dus ook niet zo moeilijk mogen zijn om via die goede vriend contact te leggen met uw familie. Als het immers een goede vriend is die zelfs aan een foto van zijn uw vaders taskara kan geraken, dan zal die vermoedelijk wel enige kennis hebben over het welzijn van uw familie of er op zijn minst aan kunnen geraken.

Inzake het niet kunnen bieden van actuele informatie merkt het CGVS op dat van iemand die in België internationale bescherming vraagt er toch van kan worden verwacht dat die zich tracht te informeren over de actuele situatie van zijn familie in Afghanistan door contact op te zoeken met zijn familieleden. Daarenboven, dat u niet over concrete informatie beschikt over mogelijke bezoeken van de taliban sinds uw vlucht, toont een ongeïnteresseerde houding aan die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zeker aangezien het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, in dit geval over de actuele toestand van uw familie. Het feit dat u dit niet heeft gedaan en nauwelijks geprobeerd lijkt te hebben, doet toch wel de wenkbrauwen fronsen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Kroatië en Duitsland. Het feit dat u het hebt nagelaten om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming kan verlenen, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Op het einde van het interview stelt u dat u verwesterd bent omdat u kettingen draagt en tatoos heeft, maar ook omdat de taliban zouden vermoeden dat u hier alcohol heeft gedronken. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat alcohol drinken, kettingen en tatoos deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. In casu betreft het een kleine tatoeage op uw hand van een hartje. Dergelijke tatoeage kan niet worden beschouwd als een uiting van een politiek statement (tegen de taliban), en is onvoldoende om aan te tonen dat u dermate verwesterd bent dat dit aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus, temeer uw ingeroepen problemen met de taliban manifest ongeloofwaardig zijn.

U bent er dus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u enkel een foto van de taskara van uw vader neergelegd. Ten eerste bevat dit document louter persoonsgegevens van uw vader die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. Daarenboven geeft dit document zelf geen blik op uw eigen identiteit. Ten tweede heeft deze foto ook geen bewijskracht die uw problemen uit het relaas geloofwaardig maken of die de aard van de bovenstaande beoordeling kan wijzigen. Ten derde kan aan foto's ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Gezien voorgaande vaststellingen komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte.

Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft

een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen.

UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd

dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst wegens het feit dat hij wordt beschouwd door Taliban als verrader en ketter omdat hij de

autoriteiten informeerde dat er een bom - die werd geplaatst door de Taliban - aanwezig was, en omdat hij zich aan te sluiten bij de Taliban weigerde.

[verwijzingen naar landeninformatie]

Uit deze uiterst recente bronnen blijkt dat:

- de Taliban zich niet houden aan de door hen aangekondigde amnestie;
- de personen die niet voldoen aan de morele en religieuze normen van de Taliban worden bedreigd, vervolgd en gedood;
- de oostelijke provincies van het land - met inbegrip van Nangarhar provincie waar verzoeker afkomstig is - worden nog meer getroffen door deze gewelddaden van de Taliban;
- de situatie in oostelijke provincies is "zorgwekkend" met bijna dagelijkse meldingen van lichamen die aan bomen langs de wegen hangen.

Hij zou daarom een doelwit bij uitstek zijn voor de Taliban als hij naar Afghanistan zou terugkeren. Deze vrees voor vervolging is gebaseerd op **religieuze en/of politieke overtuiging** motieven en is dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vrees voor vervolging als gevolg van zijn religieuze en/ of politieke overtuigingen.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de bedreigingen tegen verzoeker en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus. Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrezen van verzoeker – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en, in mindere mate, c) van de Vreemdelingenwet.

[theoretische uiteenzetting inzake onder andere artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM]

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») ; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel."

Wat betreft zijn asielrelaas betoogt verzoeker als volgt:

"2.1.1. Asielrelaas

2.1.1.1. Met betrekking tot de leeftijd van de verzoeker

Hoewel verzoeker zich ervan bewust is dat het niet aan verwerende partij of Uw Raad is om commentaar te leveren op de beslissing van de voogdijdienst, verzoekt hij Uw Raad niettemin rekening te houden met de volgende ontwikkelingen.

Ten eerste, dient de aandacht van Uw Raad worden gevestigd op het debat rond de schatting van de leeftijd door middel van bottests. Deze methode van leeftijdsbepaling wordt bekritiseerd door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken.

In dit verband heeft het Europees Parlement in 2013 in een resolutie over NBMV erkend dat: [...]

Op 20.02.2010 heeft de Belgische Orde der artsen een advies over deze kwestie gepubliceerd: [...]

Bovendien wordt door talrijke wetenschappelijke rapporten bewezen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden.

Het Platform Kinderen op de vlucht bijvoorbeeld haalt in dit verband talrijke onderzoeken aan: [...]

In casu, blijft verzoeker bij zijn verklaringen over zijn leeftijd: toen hij in België aankwam, was hij minderjarig (NPO, p. 4): [...]

Toen hij zijn problemen kende in Afghanistan, rond het begin van 2020, was hij alleen maar 16 jaar oud. Verzoeker bevestigt dat hij op geen enkel moment de asielinstanties wilde misleiden en de waarheid heeft verteld. Omdat hij zijn exacte geboortedatum niet wist, berekende hij zijn leeftijd aan de hand van de verklaringen van zijn moeder.

Hij verklaart dat er geen beroep werd ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing waarbij hij meerderjarig is verklaard, omdat hij helaas over geen officieel identiteitsdocument beschikte.

Omdat de DVZ twijfels had geuit over de minderjarigheid van verzoeker, werd een bottest uitgevoerd en werd de geboortedatum van verzoeker gewijzigd, zodat hij nu - ten onrechte - als geboren op 01.01.2000 wordt vermeld.

Verzoeker betreurt dat de beslissing van de voogddienst zich niet in het administratieve dossier bevindt, hoewel verwerende partij er in haar motivering uitdrukkelijk naar verwijst.

Ook hebben de asielautoriteiten, waaronder de verwerende partij, de bepalingen van artikel 7, §3, van de programmawet van 24 december 2002 betreffende de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen niet nageleefd, door verzoekers geboortedatum willekeurig vast te stellen op 01.01.2000, hetgeen overeenstemt met de hoogste leeftijd die uit de leeftijdstest is afgeleid: [...]

Hierover, heeft Uw Raad al beoordeeld: [...]

Deze rechtspraak is in casu van toepassing. Verwerende partij kon de aan verzoeker fictief toegeschreven geboortedatum (01.01.2000) niet behouden. Deze datum komt overeen met de hoogste leeftijd die hij volgens de resultaten van het bottest zou moeten hebben.

Volgens voormelde rechtspraak dient verzoeker bij de uitvoering van het medische leeftijdsonderzoek dd. 10.06.2021 als 19,3 jaar worden beschouwd (10.02.2002 en niet 01.01.2000).

Zelfs op basis van de resultaten van de medische bottest, was verzoeker minderjarig, of net meerderjarig, ten tijde van de gemelde feiten (begin 2020).

Met deze jonge leeftijd had rekening moeten worden gehouden toen de verwerende partij zijn verhaal en zijn angst beoordeelde. Quod non.

2.1.1.2. Met betrekking tot beschuldigingen van spionage

De verwerende partij is van mening dat de verklaringen van verzoeker over zijn problemen met de Taliban "allesbehalve overtuigend zijn" (bestreden beslissing, p. 2). Volgens haar zijn er "markante inconsistenties en onwaarschijnlijkheden" in het relaas van verzoeker (ibidem).

Wij betreuren deze appreciatie.

Vooreerst dient er benadrukt te worden dat de verwerende partij geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker heeft vastgesteld. Gezien het gebrek aan tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen is deze conclusie onredelijk strikt.

De vastgestelde inconsistenties zijn het resultaat van de eigen interpretaties van de verwerende partij. Zij komen niet voort uit de woorden van de verzoeker zelf. In deze mate, zijn de zo genoemde "markante inconsistenties" door de verwerende partij vastgesteld volledig gebaseerd op haar subjectieve veronderstellingen.

In casu, bekritiseert verweerder het gedrag van verzoekers vader en vervolgens het gedrag van de Taliban. Verzoeker verweert zich tegen deze verwijten. Hij verklaart van meet af aan dat hij niet verantwoordelijk kon worden gesteld voor de daden van zijn vader, noch voor die van de Taliban. Bovendien heeft het CGVS, zoals hierna zal worden besproken, bij zijn analyse onvoldoende rekening gehouden met de context waarin de zaak is aangebracht en de geloofwaardigheid van de feiten in abstracto beoordeeld.

A) Over het gedrag van verzoekers vader

De verwerende partij begrijpt niet waarom verzoekers vader ervoor koos de Taliban aan de overheid te geven, ook al brengt dat hem in gevaar. Met andere woorden, het CGVS acht het, gezien de gevaarlijke context, ondenkbaar dat verzoekers vader de autoriteiten zou hebben gewaarschuwd voor een aanval van de Taliban. Het gaat dus om een argument betreffende het "nemen van risico's" door de vader van verzoeker. Het CGVS verwijt verzoeker dat zijn vader de moedige keuze maakte om de autoriteiten te waarschuwen en de Taliban te verklikken.

Naar onze mening is dergelijk gedrag heel begrijpelijk, hoewel het inderdaad moedig is. Het is duidelijk dat de ontplofing van een bom in de buurt van winkels veel burgerslachtoffers zou maken: burens, vrienden, familie, kinderen, studenten.

Het is geloofwaardig dat iemand de altruïstische keuze zou maken om al het mogelijke te doen om een dergelijk bloedbad te voorkomen, vooral omdat het gevaar zich uitstrekke tot de familie en vrienden van verzoekers vader.

Uiteindelijk nam verzoekers vader ofwel het - nog steeds hypothetische - risico dat hij of zijn zoon door de Taliban zou worden lastiggevallen, ofwel liet hij - zeker - onschuldige mensen sterven. Het CGVS lijkt ook te vergeten dat dit een gewetenskwestie is. Hij had geen tijd om na te denken. Zeker verzoekers vader heeft bij voorbaat verloren. De keuzes voor hem zouden er onvermijdelijk toe leiden dat iemands leven in gevaar komt.

Bovendien, als hij iemand had gewaarschuwd (studenten, vrienden, familie, ...), had dat betekend dat de Taliban hadden geweten dat hij hen had verraden. Door slechts een paar mensen te waarschuwen had hij minder mensen kunnen redden, en zou hij zich aan dezelfde risico's hebben blootgesteld. Daarom was het, om zoveel mogelijk mensen te beschermen, zinnvoller om de autoriteiten te waarschuwen.

Zijn gedrag is dus volkomen redelijk en begrijpelijk. Verzoekers vader moest snel een beslissing nemen. Hij maakte een emotionele beslissing, op zijn best. Dit kan de verzoeker niet worden verweten.

B) Over het gedrag van de Taliban

Wij zijn niet eens met de lezing van de verklaringen van verzoeker door de verwerende partij. Op pagina 9 van de nota's van het persoonlijk onderhoud is het te lezen dat de Taliban niet aan de macht waren, maar dat ze aan het vechten tegen de overheid waren, en dat ze, af en toe, tot de macht kwamen, hoewel de overheid nog aanwezig was: [...]

Uit deze verklaringen begrijpen we dat de Taliban niet aan de macht in de letterlijke zin waren maar dat gevechten tussen de overheid en de Taliban plaatsnamen en dat de Taliban zeker actief en aanwezig in de regio Nangarhar waren zonder dat de overheid de volle controle over de regio had.

Het lijkt ongepast dat de verwerende ervoor kiest om uitsluitend af te gaan op de woorden van de verzoeker, die slecht opgeleid is en geen master in politieke wetenschappen heeft, terwijl het CGVS over een onderzoeksafdeling beschikt en objectieve informatie kan verzamelen over de politieke realiteit in Nangarhar – een aan Pakistan grenzende regio die altijd onder conflicten heeft geleden en daar ook nu nog onder lijdt. De situatie in Nangarhar is dus complex en dat is al vele jaren zo. Het is vrijwel onmogelijk om een exact antwoord te geven op de vraag wie de macht in Nangarhar heeft, zelfs na de officiële overname door de Taliban (zie infra, over de veiligheidssituatie in deze regio).

Het CGVS is van mening dat de Taliban een grote risico hebben genomen met het plaatsen van deze bom, omdat ze niet genoeg discreet waren: ze werden opgemerkt door verzoeker; ze hebben een bom op een drukke weg geplaatst.

Opnieuw, is verzoeker niet verantwoordelijk voor het gedrag van derden. Hij kan niet met zekerheid het gedrag van de Taliban uitleggen. Het is ons echter duidelijk dat de Taliban niet de bedoeling hadden om gezien te worden. Dit blijkt uit hun reactie, waarbij zij verzoeker bedreigden en sloegen om hem te intimideren zodat hij niet zou praten. Zo compenseerden de Taliban hun onvoorzichtigheid door een kind – verzoeker - te slaan en te bedreigen.

Evenzo is het ons duidelijk dat het de bedoeling was een bom te plaatsen op een drukke en niet op een drukbezochte weg, om zoveel mogelijk slachtoffers te maken. Om het gewenste doel te bereiken was het dus noodzakelijk een drukke plaats aan te vallen, en dus noodzakelijkerwijs het risico te nemen ontdekt te worden.

Om deze voor de hand liggende redenen vinden wij deze motivering niet relevant. Dat verzoeker de Taliban uit nieuwsgierigheid heeft benaderd, lijkt ons het waarschijnlijke gedrag van elke adolescent. Ter herinnering was verzoeker slechts 16. Dat de Taliban dacht dat het genoeg was om een tiener te slaan en te bedreigen om te voorkomen dat hij iets vertelt, lijkt ons ook plausibel.

C) Over de kennissen van verzoeker over wat er zich concreet heeft plaatsgevonden tijdens de operatie van de overheid om de aanval van de Taliban te voorkomen

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij enkel algemene informatie gaf in dit verband en dat hij weinig precies informatie kan geven (bestreden beslissing p. 3).

Het lijkt ons logische dat verzoeker – wie niet aanwezig was en slechts een tiener was op het tijdstip van de feiten, wie geen uitzonderlijke kennissen van de politie of het leger heeft, en wie weinig geleerd is – weinig kan vertellen over deze feiten. Er dient ook te worden opgemerkt dat hij de Taliban niet persoonlijk kende en dat hij niemand van de overheid kende. Gezien herhaling van geweldincidenten, gevechten en arrestaties in Nangharar, was deze arrestatie ook geen grote gebeurtenis (geen media-aandacht ...). In deze omstandigheden kon verzoeker geen informatie verzamelen. Zijn gebrek aan kennissen in dit verband is te verwachten. Het CGVS moest rekening houden van de elementen van het profiel van verzoeker (sociale oorsprong, leeftijd, geslacht, opleidingsniveau) om zijn kennissen te beoordelen – quod non.

Er dient ook te worden opgemerkt dat de protection officer dit punt voldoende heeft onderzocht tijdens het persoonlijk onderhoud, hoewel de verwerende partij veel aandacht aan deze punt in de bestreden beslissing gaf. De enige vragen die in dit verband werden gesteld zijn de volgende: [...]

Weinig vragen werden gesteld. Deze vragen zijn zelfs zeer vaag en van algemene karakter ("wat gebeurde er ...?", "en dan ...?" "en dan ...?"). Er zijn geen verdere vragen in dit verband. Op geen enkel ogenblik kon verzoeker realiseren dat zijn antwoorden "onvoldoende" waren in de ogen van het CGVS. Uit deze abstract van de nota's van het persoonlijk onderhoud lijkt het dat verzoeker elke vraag antwoordde zonder dat hij verwacht werd om meer details te geven of iets verder uit te leggen.

Verzoeker, gezien het gedrag van de protection officer en het gebrek aan verder vragen, was onder de indruk dat zijn verklaringen voldoende waren. Het was de taak van de protection officer om de vragen aan de personaliteit en het profiel van verzoeker te passen. Volgens ons, gezien de verwachtingen van het CGVS in de bestreden beslissing, had de protection officer de interviewtechnieken moeten adapteren, met korte, precies en specifieke vragen bij voorbeeld.

De verwerende partij, wie deze punt niet genoeg heeft onderzocht, kan verzoeker niet verwijten om weinig informatie of details te hebben gegeven.

Deze grief moet worden verworpen. Ten minstens moet de bestreden beslissing vernietigd worden zodat verzoeker opnieuw gehoord kan worden.

2.1.1.3. Met betrekking tot gedwongen rekrutering

Verzoeker betwist de analyse van de verwerende partij dat de wijze waarop de Taliban hebben gepoogd hem te rekruteren, niet overeenstemt met de inhoud van de informatie waarover zij beschikt.

Verzoeker leest de beschikbare informatie over gedwongen rekrutering door Taliban heel anders.

[analyse van en verwijzingen naar landeninformatie inzake rekrutering door de taliban, meer bepaald het EASO COI Report "Afghanistan – Recruitment by armed groups" van september 2016 en EUAA "Country Guidance – Afghanistan" van april 2022]

Deze bronnen, waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing gedeeltelijk verwijst, bevestigen dus verzoekers verklaringen.

Verzoeker werd bedreigd door de Taliban omwille van zijn weigering om zich aan hen te sluiten. Deze weigering heeft ook dramatische gevolgen op zijn familie gehad. In represailles, hebben de Taliban zijn vader ontvoerd. Hij werd nooit teruggevonden.

De verzoekers verklaringen waren derhalve in overeenstemming met de objectieve informatie van verwerende partij.

De verwerende partij beschouwt dat het onlogisch is dat de Taliban gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (bestreden beslissing p. 3).

De verwerende partij zich baseert op informatiebron van april 2022 om tot deze conclusie te komen.

Er dient te worden opgemerkt dat de situatie is drastisch veranderd nu dat de Taliban aan de macht zijn. Misschien zijn er genoeg vrijwilligers nu. Dat wil niet zeggen dat dit ook het geval was in het begin van 2020, toen de Taliban noch niet aan de macht waren, en probeerden verzoeker te rekruteren.

Er is geen bewijs dat dit informatie van 2022 twee jaar geleden van toepassing was, terwijl de context volledig veranderd is. Er moest rekening worden gehouden met de context van deze rekruteringsmethoden - van 2020 en van de rekruteringen van 2022 - die totaal verschillend zijn.

Ten meer, gedwongen rekrutering gebeurt regelmatig. Het is één van de drie methoden van insurgentsgroepen om mensen te rekruteren. Het is duidelijk uit de website van NATO, waarop is het te lezen: [...]

Er is dus niets verbazend met het feit dat een insurgent gewapend groep zoals de Taliban – nu aan de macht – van gedwongen rekruteringsmethoden gebruik maakten. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert is het niet omdat de Taliban over vrijwillige strijders beschikten dat ze geen gebruik van gedwongen rekrutering maakten. De drie rekruteringsmethoden bestaan en worden gebruikt in parallel.

In »Recrutements forcés de mineurs par les Talibans et l'Islamic State of Khorasan Province (ISKP/Daesh) dans la province de Nangharar« (gedwongen rekrutering van minderjarigen door de Taliban en ISKP/Daesh), een verslag van 2019 over de rekruteringsmethoden van gewapende groepen in Afghanistan, en meer bepaalde in de provincie Nangharar, de regio van herkomst van verzoeker, stelt de Franse agentschap OFPRA vast dat beide Daesh en de Taliban van gedwongen rekruteringsmethoden gebruik maken: [...]

*Wij zijn van mening dat – gezien de voormalige en huidige volatiele context in de provincie **Nangharar** – de verklaringen van verzoeker over de gedwongen rekrutering als geloofwaardig moeten worden beschouwd.*

Zo, kan het CGVS niet gevolg worden als in de bestreden beslissing is het te lezen (p. 3): [...]

Deze grief mist feitelijke grondslag. Voorafgaand aan de pogingen tot gedwongen rekrutering had verzoeker ervaring opgedaan met rekrutering door de Taliban "op basis van lokale verankering". Verzoeker sprak er immers over dat de Taliban actief waren in zijn madrasa, dat zij probeerden de studenten daar te indoctrineren (NPO blz. 6 en 13-14). Zo zijn de verklaringen van verzoeker overeenstemming met de beschikbare informatie in dit verband en moet als zodanig als geloofwaardig moeten worden beschouwd, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert. De motivering van het CGVS zich baseert op een gedeeltelijk en selectieve lezing van de verklaringen van verzoeker, de welke feitelijk niet juist is.

Bovendien, vindt de verzoeker de grief van het CGVS omtrent de reden van zijn rekruteren door de Taliban onredelijk strikt.

De verwachtingen van het CGVS zijn te hoog gegrepen, gezien het profiel van verzoeker. Ter herinnering is verzoeker weinig geleerd. Hij ging niet naar school maar enkele jaren naar de madrasa. Hij kan niet lezen noch schrijven (NPO blz. 5-6). Uit de nota's van zijn persoonlijk onderhoud is het duidelijk dat hij niet gewend is aan toetsen en examens (zijn antwoorden zijn korte, hij kent geen leeftijden of jaren, begrijpt niet wat een clan of etnische groep is, enz. zie NPO blz. 4 tot 8). Op het CGVS heeft verzoeker

zijn best gedaan om een correct beeld van de rekruteringsmethoden van de Taliban te geven. Hij sprak in details over de aanwezigheid van de Taliban in zijn madrasa, over hun pogingen tot de indoctrinatie van de leerlingen, over het effectief rekruteren van andere jongeren (NPO blz. 13-14). In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert gaf verzoeker veel details (namen van slachtoffers van gedwongen rekrutering, methoden van de Taliban, namen van Taliban leden binnen de madrasa, discours van de Taliban binnen de madrasa, opinie van de burgers over de aanwezigheid van Taliban binnen de school, ...). In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert kon verzoeker veel informatie geven omtrent gedwongen rekrutering en de rekruteringsmethoden van de Taliban, gezien zijn profiel. Er dient te worden opgemerkt dat de protection officer ook geen vraag van specifieke aarde stelde (bv. "Worden de leerlingen fysieke gedwongen?", "Hoe zo?"). Ten meer, hadden de Taliban natuurlijk nood aan mankracht. Ter herinnering is Nangarhar altijd – en is nog steeds – een zeer onstabiel regio geweest. Controle verdienen over de provincie Nangarhar was en is nog steeds een moeilijke taak omwille van de aanwezigheid van verschillende Afghaanse groepen (de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en nu het Haqqani-netwerk) naast de overheidstroepen. Bovendien, zijn jongeren mensen – zoals verzoeker – ook het doelwit van extremistgroepen voor verschillenden reden, zoals schrijft OFPRA: [...]

Wij betreuren dat de verwerende partij geen onafhankelijk onderzoek heeft gericht naar de werkelijkheid van de situatie van rekruteringsmethoden in 2020 in de regio van herkomst van verzoeker, dus op het tijdstip van de feiten; noch naar de redenen waarom de Taliban en andere extremistgroepen rekenen op de hulp van kinderen en tieners. Uit verzoekers verklaringen is het duidelijk dat de Taliban leerlingen van de madrasa probeerden te rekruteren om te gaan vechten en zelfmoordaanslag te doen (zie bv. NPO blz. 13). Bovendien, is verzoeker van mening dat het doel van de Taliban was om hem te rekruteren om informatie over zijn vader te verzamelen. Verzoeker kan niet zeker zijn van deze motief omdat dit nooit expliciet door de Taliban werd gezegd maar het is plausibel dat, omdat zijn vader als spion van de overheid werd beschouwd, dat de Taliban verzoeker wilde rekruteren om informatie krijgen.

Verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoeker en de door hem afgelegde verklaring, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

Deze grief is ongegrond.

2.1.1.4. Met betrekking tot het feit dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Afghanistan weinig contact heeft gehad met zijn familieleden

Zonder rekening te houden met de precaire situatie van verzoeker en zijn gezinsleden, verwijt het CGVS verzoeker dat hij geen contact heeft met zijn familie.

Van meet af aan zij opgemerkt dat verzoeker afkomstig is uit een laaggeschoold plattelandsmilieu, dat hij internationaal ontheemd is en dat hij analfabeet is. Zijn vader is vermist sinds hij werd ontvoerd door de Taliban. Verzoekers moeder is slecht opgeleid. Ze weet weinig of niets over het gebruik van een smartphone. Verzoekers broers zijn nog kinderen. Deze feiten, waaronder de verdwijning van verzoekers vader, worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Wij zijn van mening dat zij als vaststaand moeten worden beschouwd. Er is geen reden om te geloven dat ze niet waar zijn. Deze elementen moeten door het CGVS in aanmerking worden genomen bij zijn analyse van de contacten van verzoeker met zijn familie.

Daarnaast zijn er materiële belemmeringen in verband met frequente stroomonderbrekingen en netwerkonderbrekingen in het dorp waar verzoekers moeder en jongere broers wonen, die het gebruik van elektronische voorwerpen verhinderen.

Van tijd tot tijd reist verzoekers oom (een dicht vriend van zijn vader) naar de stad om een netwerk en elektriciteit te verkrijgen. Verzoeker wordt dus geconfronteerd met vele belemmeringen die zijn mogelijkheden tot contact met zijn familie verhinderen of aanzienlijk beperken.

Wij betreuren dat het CGVS deze belemmeringen probeerde te minimaliseren.

Naar onze mening houdt dit gebrek aan empathie onvoldoende rekening met de kwetsbaarheid die inherent is aan elke asielzoeker, noch met de objectieve informatie over de regio van herkomst van de asielzoeker (Nangarhar), die wijst op een zorgwekkende veiligheidssituatie, die regelmatige contacten noodzakelijkerwijs bemoeilijkt. Dit is niet overeenstemming met de algemene rechtsbeginselen van zorgvuldigheid.

Deze grief is opnieuw ongegrond en moet worden verworpen.

2.1.1.5. Met betrekking tot het feit dat de verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in een ander Europees land alvorens in België aan te komen

In de bestreden beslissing (p. 4) verwijt de verwerende partij verzoeker dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Griekenland, Kroatië en Duitsland indiende.

Volgens de verwerende partij is dit gedrag onverenigbaar met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Wij betreuren deze appreciatie. Inderdaad, blijkt uit de verklaringen van verzoeker alsook de beschikbare objectieve informatiebronnen over Griekenland, Kroatië en Duitsland dat de behandeling van verzoeken om internationale bescherming door hun asielinstanties en de behandeling door de politie en het opvang van verzoekers om internationale bescherming in deze drie landen echt problematisch zijn.

Na het bezoek van een vluchtelingenkamp in Griekenland, gezien de onmenselijke behandeling van verzoekers om internationale bescherming, verklaarde de ex-Secretaris Sammy Mahdi dat de situatie in deze land een "absolute schande is": [...]

Wat de situatie in Kroatië betreft, is de situatie zo ernstig geworden dat Uw Raad heeft besloten om beslissingen 26quater (verantwoordelijk lidstaat Kroatië) met een bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen.

Duitsland is ook berucht om zijn behandeling van aanvragers van internationale bescherming (racisme, vreemdelingenhaat, islamofobie, politiegeweld), ... Nadat hij deze echo's had gehoord, gaf verzoeker er de voorkeur aan daar geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat hij dacht dat hij daar niet de veiligheid zou vinden die hij zocht. Daarom wendde hij zich tot België.

Gezien de informatie over de levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in Griekenland, Kroatië en Duitsland, alsook gezien de informatie over de asielprocedure in deze drie landen, samen met informatie over politiegeweld, is het redelijk dat verzoeker niet de wens heeft geuit om in deze land te blijven zonder dat dit een bewijs vormt van het feit dat hij geen nood aan internationale bescherming heeft.

Deze grief is ongegrond."

Inzake zijn vrees in verband met "verwestering" zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verwerende partij heeft geen twijfel over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Sinds 15.08.2021, hebben Taliban de macht genomen in Afghanistan.

Nochtans, vertrok verzoeker Afghanistan in 139818 (gregoriaanse kalender 2020), dus bijna (in maart) drie jaren geleden, en leeft hij in België sinds mei 2021, dus sinds bijna twee jaren.

Hij vreest dus als « verwesterd » beschouwd worden in geval van terugkeer in Afghanistan.

Gedurende deze bijna twee jaren, heeft verzoeker zijn best gedaan om in België te integreren.

[theoretische en algemene uiteenzetting inzake de situatie bij terugkeer van Afghaanse onderdanen na een langdurig verblijf in het buitenland met verwijzing naar een veelheid van landeninformatie en rapporten van onder andere EASO, F. Stahlmann, Asyls, UNHCR, etc., alsook naar rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het EHRM]

Nochtans, dient worden vastgesteld dat de protection officer nooit heeft getracht om deze eventueel vrees te analyseren in casu.

De verwerende partij heeft inderdaad deze vraag van « verwestering » - die nochtans van fundamenteel belang is - niet onderzocht in het kader van het verzoekers persoonlijk onderhoud.

Er werden hem geen enkele vragen gesteld over zijn levensstijl in België en de overeenstemming van die levensstijl met het Taliban-regime dat thans in Afghanistan van kracht is. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker dus nooit ondervraagd over welke impact een terugkeer naar Afghanistan op zijn leven en zijn handelen zou hebben.

Uit Uw Raad recente rechtspraak [...]

Op het eind van zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker spontaan (zie blz. 21): [...]

Inderdaad, draagt verzoeker verschillende tattoos, de welke zichtbaar zijn. Hij heeft drie tattoos op zijn rechterarm en een op zijn linkerhand.

Volgens het verslag "Tatoos in Afghanistan" toegevoegd aan het administratieve dossier, "Many Muslims see tattoos as unIslamic and some mullahs have described tatoos as a disfigurement of the body" (p. 5).

Deze verslag dateert van 2016 en noteert dat de laatste "tattoo trend" in Afghanistan een gevolg van de indruk van de west op Afghanistan is en dat in Afghanistan tattoos geassocieerd met western cultuur zijn.

Volgens dit 2016 verslag (p. 7): [...]

Uit de door verweerder verstreekte informatie kunnen wij dus concluderen dat verzoeker alleen al vanwege zijn tatoeages onmiddellijk zal worden geïdentificeerd als verwesterd, als een slechte moslim en als een verrader van het regime.

De verzoeker is bezig met het verzamelen van bewijzen van zijn zeer goede integratie. Hij zal het onder de aandacht van Uw Raad brengen zodra hij het heeft.

Momenteel is hij alleen in beschikking van zijn loonfiches (zie stuk 3). Inderdaad werkt verzoeker in België al sinds meer dan zes maanden.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn « verwesterd » en verzoeker herkent zich niet in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...).

Verwerende partij heeft verzoeker nooit gehoord over de elementen waarvan hij meende dat zij hem zouden benadelen en hem tot doelwit zouden maken indien hij, gelet op de machtsovername door de Taliban, naar Afghanistan zou terugkeren.

[...]

In casu, en als reeds vermeldt, is verzoeker nog vrij jong (tussen 18 en 23). (i) Hij heeft Afghanistan verlaten toen hij ongeveer 16-20 jaar oud was, drie jaar geleden. (ii) Hij woont in België sinds meer dan twee jaar. Hij heeft alles in zijn mogelijkheid gedaan om zich in België te integreren (werk, hobby's, evz). (iii) Hij is afkomstig uit Nangarhar en (iv) Het risico bestaat dat hij onder de aandacht van de Taliban kan komen omdat hij tattoos draagt, alcohol drinkt, en een western stijl heeft.

[...]"

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat zijn herkomst uit het dorp Barina, district Surkhrod, provincie Nangarhar niet betwist wordt en dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij wijst op het volgende:

"Verzoeker heeft een gruwel asielroute gehad toen hij nog minderjarig was, zijn papa is verdwenen, en verzoeker woont in een gemeenschappelijk opvangcentrum al sinds bijna twee jaar in het wacht van een antwoord op zijn asielaanvraag. Degene omstandigheden en gebeurtenissen hebben sowieso een grote negatieve indruk gehad op emotionele en psychologische vlak.

Bovendien, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal hij nooit in staat zijn om te voorzien in zijn essentiële behoeften in het bijzonder gezien de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan (zie infra). De familie van verzoeker beschikt over geen financiële middelen. De moeder en de broers van verzoeker rekenen op de hulp van verzoeker (dankzij zijn werk in België) en van de oom van verzoeker. In geval van nood, zal verzoeker niet in staat zijn medicijnen te betalen, of te vluchten.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan verzoeker dus persoonlijke omstandigheden inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit in zijn hoofdte verminderen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon."

Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan meent verzoeker dat verweerder een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de landeninformatie heeft gedaan. Vervolgens maakt verzoeker zelf een analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad, alsook naar een veelheid aan rapporten van onder meer UNHCR, EASO en NANSSEN. Hij benadrukt het gebrek aan actuele en objectieve informatie en roept op tot voorzichtigheid. Volgens verzoeker is de analyse van verweerder over de veiligheidssituatie in Afghanistan voorbarig en is er onvoldoende beschikbare informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie gestabiliseerd is. Verzoeker nodigt verweerder uit om zijn standpunt te heroverwegen of herzien, dan wel een "Fact-Finding Mission" naar Afghanistan te ondernemen.

Aangaande de situatie in Nangarhar wijst verzoeker erop dat verweerder geen melding maakt van de veiligheidssituatie in deze provincie. Verzoeker citeert passages uit "het EASO-verslag gepubliceerd in augustus 2022" en stelt vast dat de situatie in de provincie Nangarhar zeer onstabiel en onveilig is. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad en het EHRM en wijst tevens op artikel 3 van het EVRM.

Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan verwijst verzoeker naar de socio-economische situatie van zijn familie:

"Verzoeker steunt zijn familie op financiële vlak dankzij zijn werk in België. Inderdaad, is zijn vader verdwenen. Hij werd ontvoerd door de Taliban. De broers van verzoeker zijn niet oud genoeg te werken. De moeder van verzoeker, als vrouw, kan niet werken. De familie van verzoeker krijgt ook een beetje geld van een oom, wie in Afghanistan als boer werkt. Omwille van het feit dat deze oom ook voor de behoefte van zijn familie moet voorzien, is zijn bijstand zeer beperkt.

De familie van verzoeker heeft geen elektriciteit en geen stromend water. De elektrische infrastructuur is niet in goede staat in het dorp. De stroomstoringen komen vaker voor dan de stroomvoorziening. Verzoeksters moeder haalt water uit de put. De situatie van verzoekers familie is helaas niet uitzonderlijk in het huidige Afghanistan."

Verzoeker maakt een analyse van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan aan de hand van nieuwsartikelen en rapporten. Hij benadrukt dat de verergering van de humanitaire en de humanitaire en socio-economische toestand door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime, aldus verzoeker. Verzoeker steunt hiervoor op rapporten van onder meer EASO, UNHCR, UK Home Office, NANSSEN, etc. en nieuwsberichten van onder andere

La Libre, RTBF, France TV, etc.. Verzoeker meent dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij voert tevens een schending aan van artikelen 2 en 3 van het EVRM en geeft een theoretische uiteenzetting dienaangaande.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Loonfiches”.

2.3. Bij aanvullende nota van 19 oktober 2023 verwijst verweerder naar de volgende stukken middels URL:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on civilians in Afghanistan van juni 2023, [URL]”.

Hij voegt het volgende stuk aan de aanvullende nota: *“COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022.

2.4. Bij aanvullende nota van 26 oktober 2023 voegt verzoeker volgende stukken:

“zijn loonfiches van juli tot september 2023”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen zoals EUAA de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u als minderjarige het land te hebben betreden en nu reeds 18 jaar oud te zijn (CGVS p. 4). Echter, het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 10 juni 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u op dat moment al ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,2 met een standaarddeviatie van 1.9 jaar een goede schatting is. Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ heeft u bijgevolg getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt bij reeds voorbaat uw algemene geloofwaardigheid, zeker gezien het leeftijdsverschil tussen de door u opgegeven leeftijd en het resultaat van de medische test. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen bijgevolg reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.”

Verzoekers argumenten in het verzoekschrift kunnen niet worden aangenomen ter weerlegging van de voorstaande terecht en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de beslissing van de voogdijdienst er zich wel degelijk in bevindt (administratief dossier, *“Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing”*).

Te dezen dient benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, “*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*”). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

De verwijzingen naar informatie inzake de onbetrouwbaarheid van medische tests en de loutere bewering dat verzoeker geen beroep indiende bij de Raad van State omdat hij niet over een geldig identiteitsdocument beschikte, zijn dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoeker meent dat rekening dient te worden gehouden met de jongste leeftijd uit het leeftijdsonderzoek – met name dat verzoeker op 10 juni 2021 als 19,3 jaar oud moet worden beschouwd – wijzigt dit niets aan het gegeven dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn asielrelaas. Verzoeker zou in Afghanistan problemen gekregen hebben met de taliban, nadat hij hen een bom zag plaatsen. Verzoeker verklaarde dat de taliban op zoek was naar verzoeker, dat zijn vader, die de arbaki's zou hebben geïnformeerd over de bom, zou zijn meegenomen door hen en dat de taliban verzoeker trachtte te rekruteren.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen enkel geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De motivering steunt op volgende elementen:

- gelet op de veiligheidssituatie in verzoekers regio (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10) kan niet worden aangenomen dat verzoekers vader de arbaki's zou hebben ingelicht over de bom ter bescherming van zijn studenten, aangezien verzoekers vader zijn studenten ook gewoon had kunnen waarschuwen, wat minder zware gevolgen heeft dan de taliban verklikken aan de overheid, en verzoekers vader met dergelijke actie zijn eigen familie en bloedverwanten in groot gevaar brengt;
- het is niet aannemelijk dat de taliban een bom zouden plaatsen op een weg die iedereen gebruikt, aangezien ze dan door eender wie gemakkelijk betrappt kunnen worden, noch dat verzoeker, bij het zien van enkele mannen die een bom aan het plaatsen zijn, besliste om dichterbij te komen (notities van het persoonlijk onderhoud p. 15-16);
- het is ongeloofwaardig dat de taliban, die bekendstaan omwille van hun gewelddadigheid, verzoeker na enkele bedreigingen en slagen zomaar terug naar huis zouden laten gaan wanneer hij hen net betrappt heeft bij het plaatsen van een bom (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17);
- verzoeker kan slechts zeer algemene en weinig doorleefde informatie geven over de aanvaring tussen de taliban en de overheid (notities van het persoonlijk onderhoud p. 18), terwijl deze aanvaring een essentieel onderdeel van zijn asielrelaas uitmaakt;
- de door verzoeker geschetste gedwongen rekrutering door de taliban is niet geloofwaardig, omdat verzoeker er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze van de taliban, die doorgaans gebeurt via lokale verankering, zoals blijkt uit de beschikbare informatie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-14) en het daarnaast onduidelijk is waarom net verzoeker, die geen specifieke kennis of vaardigheden heeft en bovendien de zoon van een vermeende spion is, zou worden gerekruteerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20);
- uit verzoekers verklaringen blijkt enerzijds dat hij geen concreet zicht heeft op de actuele situatie van zijn familie, maar anderzijds dat er waarschijnlijk geen concrete problemen meer zijn en dat zijn familie het waarschijnlijk wel goed stelt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 20);
- het valt niet te rijmen dat verzoeker geen informatie heeft over zijn eigen familie maar wel met gemak contact kan hebben met iemand uit dezelfde regio, die daarbovenop ook nog eens een foto van zijn vaders taskara heeft bekomen en deze heeft doorgestuurd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 11);
- verzoekers gebrek aan actuele informatie over zijn familie en over mogelijke bezoeken van de taliban sinds zijn vlucht wijst op een ongeïnteresseerde houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een ernstig risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

7. Met betrekking tot de vaststellingen inzake de beschuldigingen van spionage stelt verzoeker het niet eens te zijn met de appreciatie in de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat er geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen werden vastgesteld. Hij gaat er echter aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, wat *in casu* het geval is.

Daarnaast meent verzoeker dat hij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de daden van zijn vader, noch voor die van de taliban. Dit vormt echter geen bevredigende uitleg voor het terecht vastgestelde ongeloofwaardige karakter van zowel zijn vaders gedrag als de handelingen van de taliban.

8. Inzake het gedrag van zijn vader betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat diens gedrag wel degelijk heel begrijpelijk, en moedig, is. Hij legt uit dat de ontploffing veel burgerslachtoffers zou maken en dat het geloofwaardig is dat iemand de altruïstische keuze zou maken om een dergelijk bloedbad te voorkomen. Verzoeker stelt dat het een gewetenskwestie voor zijn vader betrof, dat de taliban het ook hadden geweten indien hij iemand had gewaarschuwd en hij dan minder mensen zou kunnen redden hebben en dat zijn vader snel moest beslissen.

Waar kan worden aangenomen dat verzoekers vader een bloedbad wenste te voorkomen, kan evenwel niet worden aangenomen dat verzoekers vader zichzelf en zijn familie aan de wreedheid en gewelddaden van de taliban zou blootstellen door hen te verklikken aan de overheid, zeker indien er minder gevaarlijke alternatieven voorhanden waren om dergelijk bloedbad te voorkomen.

Zoals verweerder terecht opmerkt, had verzoekers vader gewoonweg zijn studenten, die hij volgens verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud trachtte te beschermen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), kunnen waarschuwen. Verzoeker licht niet (aannemelijk) toe op welke wijze de taliban zouden te weten komen dat verzoekers vader zijn studenten zou ingelicht hebben.

In navolging van verweerder kan, in het licht van verzoekers verklaringen met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en de aanwezigheid van de taliban daar (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10), geen geloof worden gehecht aan het roekeloze gedrag van verzoekers vader. Dat verzoeker geen master in de politieke wetenschappen heeft en dat de taliban toen niet de absolute macht hadden, doet geen afbreuk aan de merkbare (toenmalige) aanwezigheid van de taliban in verzoekers regio en de (complexe) veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, noch aan de stelling dat het in die context niet aannemelijk is dat verzoekers vader de taliban zou verklikken.

Bij gebrek aan dienstig verweer blijft de omstandige en draagkrachtige motivering uit de bestreden beslissing overeind:

“Het eerste onwaarschijnlijke en bijgevolg ongeloofwaardige element van uw relaas is de spionage. Zo is het onbegrijpelijk waarom uw vader enig risico zou nemen om de taliban te verklikken. Zeker in een regio die in handen was van de taliban (CGVS, p. 9). U verklaarde zelf dat wie de regels en wetten van de taliban verbreekt, gedood wordt (CGVS, p. 10). Zo antwoordt u op de vraag wat er gebeurt als iemand de regels niet opvolgt simpelweg met het woord “dood” (CGVS, p. 10. Eveneens stelt u dat niemand iets kon doen zonder toestemming van de taliban. Mensen waren zo bang dat ze gewoon luisterden, anders werden ze gedood (CGVS, p. 10). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u een zekere kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben, zeker als u daarvoor de toestemming van de taliban niet hebt gekregen of ze deze de groepering expliciet benadeelden. Dit zijn immers bijzonder kille en dramatische vooruitzichten die u schetst. Ze dienen om de mensen af te schrikken en de taliban ten

allen tijden te gehoorzamen. Toch bleken deze zaken uw vader niet te intimideren, ondanks het besef van de gevolgen die u, en dus ook met uitbreiding uw vader, heeft. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat uw vader emotioneel werd en dan besloten heeft de overheid te contacteren zodat zijn studenten niet gewond zouden kunnen raken door de explosie (CGVS, p. 17). Dit is toch een uiterst eigenaardige reactie. Het doel van uw vader was dus om omstaanders, en met name zijn studenten, te beschermen van de explosie van de bom. Deze argumentatie houdt echter geen stand voor twee redenen. De eerste reden is dat hij zijn studenten had kunnen waarschuwen door te vertellen wat u had gezien. Zo hadden ze ook geweten dat het te gevaarlijk was om daar in de nabije toekomst te passeren. Om zijn studenten te beschermen, hoefde hij de taliban dus helemaal niet te verklikken, hij moest enkel hen verwittigen. Als leerkracht zijnde zal hij hier zeker de middelen toe gehad hebben. Dit is toch net iets praktischer en logischer aangezien er aan deze daad toch minder zware gevolgen vasthangen dan het verklikken van de taliban aan de overheid. De tweede reden is dat, door de drang om zijn studenten te beschermen, hij zijn eigen familie en bloedverwanten in groot gevaar heeft gebracht. Als gezinshoofd is dit toch uiterst grillig en ronduit tegenstrijdig gedrag. Vooral omdat u en uw moeder hem hebben gewaarschuwd voor de gevaren ervan (CGVS, p. 17). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u het volgende: "hij dacht: als ik de levens van andere mensen kan redden, dan doet mijn leven er niet meer toe" (CGVS, p. 17). Echter bracht hij niet enkel zijn eigen leven in gevaar, maar rechtstreeks ook dat van u. Ondanks dat u meerdere malen geconfronteerd werd met het onlogische gedrag van uw vader en de gevolgen dat dit had voor zijn eigen bloedverwanten, hield u toch vast aan zijn emotionele motieven en beweegredenen voor het verklikken van de taliban (CGVS, p. 17). Bijgevolg heeft uw vader zonder erover na te denken de veiligheid van uw familie, en met name uzelf, zonder verpinken vergokt. Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het verklikken van de taliban uw familie enkel grote nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende, rekening houdend met zijn motieven en beweegredenen, is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom uw vader zulk groot risico zou nemen en de veiligheid van zijn eigen familie op het spel zou zetten, dit enkel en alleen om zijn studenten te redden."

9. Inzake het gedrag van de taliban stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: "Naast het gegeven dat het verklikken van de taliban bijzonder gevaarlijk gedrag is in een regio die zij volgens uw verklaringen in handen hebben, bevat uw relaas ook drie frappante onwaarschijnlijkheden. Allereerst verklaart u dat u de taliban een bom zag plaatsen op een weg aan de Dagwail-stroom die door iedereen wordt gebruikt (CGVS, p. 16). Er valt toch te verwachten dat wanneer de taliban een belangrijke missie uitvoert zoals het plaatsen van een bom, dat ze deze missie op heimelijke wijze uitvoeren. Het is niet bepaald snugger van de taliban om een bom te plaatsen op een weg die iedereen gebruikt, aangezien ze dan door eender wie gemakkelijk betrap kunnen worden. Het is zelfs nog bevreemdender dat u, wanneer u enkele onbekende mannen een bom ziet plaatsen, beslist om dichterbij te gaan (CGVS, p. 15). U zou toch moeten weten dat de taliban actief zijn in uw regio en dat u dus best niet te dicht komt bij mensen die een bom aan het plaatsen zijn. Ten tweede is het even opmerkelijk dat de taliban u vastnemen, bedreigen en slaan en zeggen dat u aan niemand iets mag zeggen over wat u hebt gezien, om u dan alsnog weer naar huis te laten gaan (CGVS, p. 17). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban u zomaar terug naar huis zouden laten gaan wanneer u hen net betrapt had op het plaatsen van een bom. Daarenboven is onduidelijk waar dit vertrouwen in u juist vandaan komt. Zeker aangezien u onmiddellijk uw vader hebt ingelicht (CGVS, p. 17). Beide zaken wijzen toch wel op een uiterst nonchalante en naïeve houding van de taliban, wat niet verwacht wordt van een actor met zulke gewelddadige reputatie. Deze simplistische weergave van de taliban plaatst de echtheid van de gebeurtenis stevig op de helling."

Verzoeker herneemt in het verzoekschrift dat hij niet verantwoordelijk is voor het gedrag van derden. Hij wijst erop dat hij niet met zekerheid het gedrag kan uitleggen en dat duidelijk is dat de taliban niet de bedoeling hadden om gezien te worden, wat blijkt uit hun reactie naar verzoeker toe. Verder stelt verzoeker dat duidelijk is dat het de bedoeling was om een bom te plaatsen op een drukke en niet op een drukbezochte weg, om zoveel mogelijk slachtoffers te maken. Tot slot stelt verzoeker dat hij de taliban uit nieuwsgierigheid heeft benaderd, dat hij pas 16 jaar oud was en dat het plausibel is dat de taliban dacht dat het genoeg was om een tiener te slaan en te bedreigen om te voorkomen dat hij iets vertelt.

Verzoeker doet met zijn betoog in het verzoekschrift geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van de handelingen van de taliban, met name dat talibanleden, die duidelijk niet gezien wensten te worden, een bom zouden plaatsen op een drukbezochte weg, waar zij quasi met zekerheid zouden betrap worden. Voorts kan, gelet op verzoekers verklaringen over de veiligheidssituatie en aanwezigheid van de taliban in zijn regio, geenszins worden aangenomen dat verzoeker, wanneer hij enkele onbekenden een bom ziet plaatsen, uit nieuwsgierigheid dichterbij zou komen. Verder dient opgemerkt dat verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen geen 16 jaar oud, maar - gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek - minstens

18 jaar oud was. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, is niet aannemelijk dat de taliban verzoeker, die hen zonet betrappt had bij het 'heimelijk' plaatsen van een bom, na enkele slagen en bedreigingen alsnog naar huis zouden laten gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Verzoekers verklaringen inzake het verloop van de gebeurtenissen en de handelingen gesteld door de taliban zijn ongeloofwaardig en ondermijnen de waarachtigheid van zijn voorgehouden asielrelaas.

10. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekers kennis met betrekking tot de aanvaring tussen de overheid en de taliban ondermaats is:

"Ten derde kan u ook bitter weinig informatie of details geven over wat er zich concreet tijdens die operatie heeft plaatsgevonden. Wanneer er naar de details over de aanvaring tussen de overheid en taliban wordt gevraagd, kan u enkel algemene informatie geven. Zo geraakt u niet verder dan dat er "mensen zijn gearresteerd" (CGVS, p. 18). U antwoordde dat de mensen praatten en dat er geruchten waren, maar ondanks deze geruchten kan u niet zeggen wie er gearresteerd is en waar deze operatie heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 18). U kan slechts zeer algemene en weinig doorleefde informatie bieden over een toch wel bijzonder centraal aspect van uw relaas, aangezien u door deze aanvaring tussen beide partijen wel beschuldigd wordt van spionage. Dit plaatst de echtheid en geloofwaardigheid van deze gebeurtenis sterk op de helling."

Voor zover verzoeker betoogt dat rekening diende te worden gehouden met zijn profiel, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijke omstandigheden wel degelijk in acht werden genomen. Immers kan van verzoeker, die stelt dat zijn problemen met de taliban rechtstreeks verband houden met deze aanvaring tussen de taliban en de overheid, wel degelijk worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over deze aanvaring en dan ook meer details zou kunnen verstrekken tijdens het persoonlijk onderhoud, *quod non*.

Voorts wordt in het verzoekschrift aangeklaagd dat de *protection officer* dit punt onvoldoende heeft onderzocht en dat deze slechts weinig vragen stelde die bovendien vaag en algemeen waren. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk en afdoende ondervraagd werd over de aanvaring tussen de overheid en de taliban, maar dat verzoekers antwoorden vaag en onwetend bleken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij zelf de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Indien verzoeker meende dat hij over de aanvaring tussen de overheid en de taliban nog bijkomende inlichtingen had dan kon hij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen, hetgeen hij niet gedaan heeft. Verzoeker brengt overigens ook in het verzoekschrift geen bijkomende en concrete elementen aan inzake de aanvaring tussen de overheid en de taliban die een ander licht op huidige beoordeling kunnen werpen.

11. Inzake de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekrutering stelt verweerder op basis van beschikbare landeninformatie het volgende:

"Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig."

Verzoeker brengt in het verzoekschrift rapporten bij die dezelfde en/of in dezelfde lijn liggen, als de door verweerder gehanteerde rapporten. Uit de beschikbare informatie, die door beide partijen werd aangebracht, blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat rekrutering door de taliban doorgaans is gebaseerd op lokale verankering.

Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij de door hem voorgehouden rekruteringspogingen door de taliban geenszins concreet aannemelijk kan maken. De bestreden beslissing motiveert terecht als volgt:

“U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/ of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarentegen verklaarde u dat de taliban jongens uit de madrassa dwongen om met hen mee te gaan als ze zich niet vrijwillig bij hen wilden aansluiten (CGVS, p. 12-13). Over de gedwongen rekrutering geraakt u niet verder dan dat er gepredikt werd over jihad en dat jongens dan meegenomen werden naar trainingskampen (CGVS, p. 13). Wanneer er een tweede maal gevraagd werd naar wat er dan gebeurde, biedt u geen verdere informatie (CGVS, p. 13). Zelf kan u ook geen uitleg bieden over de houding van de stamhoofden en dorpsoudsten tegenover de taliban, wat eventueel een gedwongen rekrutering zou kunnen contextualiseren (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt wie zoal gedwongen gerekruteerd werd, kan u slechts twee namen noemen (CGVS, p. 13). Het is toch wel frappant dat u zo weinig context kan bieden ter ondersteuning van deze verklaringen, wat de geloofwaardigheid ervan verder onderuit haalt.

Eveneens is het ook onduidelijk waarom u juist zou worden gerekruteerd. Zo kan u ook niet hard maken waarom de taliban zo geïnteresseerd in u waren. U verduidelijkt niet welke kennis of vaardigheden u hen juist kon bieden wat zou kunnen verklaren waarom ze zo vastberaden waren u te rekruteren (CGVS, p. 19). Het is tevens niet duidelijk wat er gaande was in de regio waardoor de taliban plots extra mensen nodig zouden hebben, wat een gedwongen rekrutering toch enigszins zou kunnen kaderen (CGVS, p. 20). De enige mogelijke verklaring die u biedt, was dat uw vader leerkracht was (CGVS, p. 19). Dit is echter niet voldoende om een gedwongen rekrutering te verklaren. Daarenboven bent u de zoon van in hun ogen een spion. Het is bijgevolg onlogisch om iemand te rekruteren die lid is van een familie die duidelijk als pro-overheid wordt geïdentificeerd. Gelet op bovenstaande verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering die tegenstrijdig zijn met de beschikbare informatie, kan er bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Zeker aangezien deze rekrutering voortvloeit uit een spionageverhaal waar reeds geen geloof meer aan werd gehecht.”

Verzoeker herneemt in het verzoekschrift dat de taliban voorafgaand aan de rekruteringspogingen van verzoeker aanwezig waren in de madrassa en dat zij studenten probeerden te indoctrineren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 13-14), en dat verzoeker aldus ervaring had opgedaan met rekrutering door de taliban op basis van lokale verankering.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn vage en gebrekkige verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in de madrassa echter geen afbreuk doen aan de terecht vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande. Bovendien lijkt verzoeker in het verzoekschrift ook te stellen dat de algemene informatie voldoende is om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te bevestigen. Dit is echter niet het geval. Verzoeker dient zijn verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit zijn eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker is er echter niet in geslaagd concreet aannemelijk te maken dat de taliban gepoogd heeft hem onder dwang in te lijven.

Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar zijn ongeschoold profiel kunnen zijn vage en onwetende verklaringen aangaande de voorgehouden rekruteringen door de taliban in de madrassa niet verschonen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Nog daargelaten dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk naar school is gegaan tot de achtste graad en zijn ongeschoold profiel bijgevolg gerelativeerd dient te worden, is niet onredelijk te verwachten dat verzoeker gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over gebeurtenissen die hij zelf zou hebben meegemaakt, met name de rekrutering van jongens in verzoekers madrassa door de taliban.

Verzoekers profiel kan evenmin rechtvaardigen dat hij niet aannemelijk kan toelichten waarom de taliban net in hem – de zoon van een spion – geïnteresseerd was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Dat de taliban verzoeker wilde rekruteren om informatie over zijn vader te verzamelen, is een loutere

post factum toevoeging die is tot stand gekomen na kennisname van de bestreden beslissing en die niet kan worden aangenomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat de provincie Nangarhar altijd een zeer onstabiele regio is geweest en dat de taliban natuurlijk nood hadden aan mankracht, zet verzoeker nog steeds niet uiteen wat er dan precies gaande was in de regio waardoor de taliban plots extra mensen nodig zouden hebben, wat een gedwongen rekrutering toch enigszins zou kunnen kaderen.

12. Wat betreft het contact met zijn familie wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat zijn moeder slecht is opgeleid en weinig of niets weet van een smartphone. Hij stelt dat er tevens materiële belemmeringen in verband met frequente stroom- en netwerkonderbrekingen zijn in het dorp waar zijn moeder en broers wonen. Hij legt uit dat zijn oom, een dichte vriend van zijn vader, naar de stad gaat om netwerk en elektriciteit te verkrijgen.

Dergelijke uitleg biedt geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker geen informatie heeft over zijn eigen familie, maar wel met gemak contact kan hebben met iemand uit dezelfde regio, die daarbovenop ook nog eens aan een foto van zijn vaders taskara is geraakt en deze heeft doorgestuurd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 11). Indien verzoekers oom naar de stad gaat om een netwerkverbinding en elektriciteit te verkrijgen, dan is redelijk te verwachten dat deze – wanneer hij contact heeft met verzoeker – verzoeker op de hoogte zou brengen van het wedervaren van zijn familie.

Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers onwetendheid met betrekking tot de actuele toestand van zijn familie en de evolutie van zijn problemen in Afghanistan getuigt dan ook van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

13. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten en sinds mei 2021 in België verblijft. Hij stelt dat hij zijn best heeft gedaan te integreren in België en meent dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland bij terugkeer het risico loopt te worden vervolgd. Verzoeker houdt een uitgebreid betoog over en verwijst naar landeninformatie aangaande de situatie van “*verwesterde*” Afghanen bij terugkeer naar Afghanistan, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij alcohol drinkt en tattoos heeft en wijst tevens op landeninformatie inzake tattoos in Afghanistan. Verzoeker legt loonfiches neer, zowel bij het verzoekschrift als bij de aanvullende nota van 26 oktober 2023 (stuk 3, bij verzoekschrift; stuk 1, bij aanvullende nota van 26 oktober 2023).

13.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, door beide partijen aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie, die door beide partijen wordt bijgebracht, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

13.2. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan in 2020 heeft verlaten en in mei 2021 in België is aangekomen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. De bestreden beslissing stelt:

"Op het einde van het interview stelt u dat u verwesterd bent omdat u kettingen draagt en tattoos heeft, maar ook omdat de taliban zouden vermoeden dat u hier alcohol heeft gedronken. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat alcohol drinken, kettingen en tattoos deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. In casu betreft het een kleine tatoeage op uw hand van een hartje. Dergelijke tatoeage kan niet worden beschouwd als een uiting van een politiek statement (tegen de taliban), en is onvoldoende om aan te tonen dat u dermate verwesterd bent dat dit aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus, temeer uw ingeroepen problemen met de taliban manifest ongeloofwaardig zijn. U bent er dus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.."

Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op minstens 18-jarige leeftijd reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en integratie in België, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn "western" stijl, dient opgemerkt dat deze uiterlijke

kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

Voor zover verzoeker herneemt dat hij tatoeages heeft en verwijst naar landeninformatie aangaande tatoeages in Afghanistan, blijkt uit de geciteerde informatie geenszins dat elke Afghaan met tatoeages het risico loopt om te worden vervolgd door de taliban. Verzoeker verwijst louter naar zijn tatoeages, maar licht niet concreet en aannemelijk toe dat hij omwille hiervan zal worden vervolgd in geval van terugkeer naar Afghanistan. Ter zitting kan overigens worden vastgesteld dat het kleine en gemakkelijk te verbergen tatoeages betreffen.

Waar verzoeker bij het verzoekschrift en aanvullende nota stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stuk 3, bij verzoekschrift; stuk 1, bij aanvullende nota van 26 oktober 2023), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Hieruit blijkt immers louter dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt. Deze documenten tonen bijgevolg geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet kan aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verzoeker gaat er met zijn verwijzingen naar rechtspraak van de Raad aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

14. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (de taskara van zijn vader) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

17. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met

name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen

en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat zijn familie financieel afhankelijk is van zijn bijdrage en de bijdrage van zijn oom, omdat zijn moeder niet kan werken, zijn broers te jong zijn en zijn vader verdwenen is. Daarnaast stelt hij dat zijn familie geen elektriciteit of stromend water heeft. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

18. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is in sommige gevallen dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Verzoeker gaat er met zijn verwijzingen naar rechtspraak van de Raad andermaal aan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

19. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS